

بررسی نقش و جایگاه دیوان بین‌المللی کیفری در رسیدگی به جرایم ارتكابی علیه مسلمانان روهینگیا

حسین محبی شیخ‌خلری^۱

تاریخ دریافت: ۱۳۹۹/۳/۲۰

محمود قیوم زاده^۲

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۹/۶/۲

سعید عطا زاده^۳

چکیده

در نتیجه خشونت‌های ارتكابی علیه اقلیت قومی مسلمانان روهینگیا در کشور میانمار، هزاران نفر از آنان در سطح ایالت راخین در اردوگاه‌ها آواره و بی‌خانمان شدند که این وضعیت به وضوح نشان‌دهنده هدف مسبب این واقعه یعنی پاک‌سازی قومی مسلمانان است. با توجه به اینکه بر اساس اصول پذیرفته شده حقوق بین‌الملل کیفری، مفهوم پاک‌سازی قومی از یک طرف با جنایات علیه بشریت، تبعید و انتقال اجباری و از طرف دیگر با نسل‌زدایی مرتبط است، لذا ورود دیوان بین‌المللی کیفری در رسیدگی به این جرایم ضرورت دارد. از همین رو در این پژوهش ضمن بررسی مشخصه‌های این جرایم بر اساس اصول و مقررات حقوق بین‌الملل کیفری و تطبیق آن‌ها با واقعیات موجود در خصوص خشونت علیه مسلمانان روهینگیا، مصادیق دیگری از جرایم ارتكابی را عنوان کرده و آن‌ها را تشریح خواهیم کرد و سپس به کارکرد دیوان کیفری بین‌المللی در رسیدگی به این جرایم خواهیم پرداخت.

کلید واژگان: پاک‌سازی قومی، جنایت علیه بشریت، دیوان کیفری بین‌المللی، مسلمانان روهینگیا، نسل‌کشی

^۱ دانشجوی دوره دکتری حقوق کیفری و جرم‌شناسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد ساوه

^۲ استاد و مدیر گروه حقوق دانشگاه آزاد واحد ساوه

^۳ استاد یار پژوهشگاه علوم انتظامی امین

مسئله تدوین و اعمال مقررات حقوق کیفری بین‌المللی همواره با طرح اصل استقلال و حاکمیت کشورها و عدم جواز مداخله در روند تحقیق و رسیدگی، از مواردی بوده که کشورها دغدغه آن را داشته‌اند و از همین روی هیچ‌گاه موضوع ضرورت همکاری میان کشورها و اقدام همه‌جانبه آن‌ها در مبارزه با جرایم بین‌المللی به صورت جدی مطرح نمی‌شد. بدین جهت از یک طرف جوامع بشری پیوسته شاهد جنایاتی از قبیل نسل‌کشی، جنایت بر ضد بشریت، و جنایات جنگی بوده‌اند، به طوری که مشاهده می‌شود که از زمان جنگ دوم جهانی تاکنون بیش از ۲۵۰ مخصصه مسلحانه خونین در جهان رخ داده است که قریب ۱۷۰ میلیون قربانی داشته است. ضرورت پیش‌بینی دادگاه‌های کیفری بین‌المللی بیشتر به این دلیل است که دادگاه‌های داخلی از توانایی‌های لازم جهت برخورد با جرایمی که مصداق صلاحیت این دادگاه‌ها هستند را ندارند. (D. J. McClean, ۱۹۹۲, p. ۱۲۴) از دهه‌های قبل تاکنون، در نتیجه خشونت‌های ارتكابی علیه اقلیت قومی مسلمانان روهینگیا در کشور میانمار، هزاران نفر از آنان در سطح ایالت راخین در اردوگاه‌ها آواره شده‌اند یا به کشور بنگلادش فرار کرده‌اند و در آنجا در شرایط سختی سکونت دارند که هدف از چنین اقداماتی پاک‌سازی قومی مسلمانان روهینگیا بوده است. با توجه به اینکه بر اساس مقررات و اصول حقوق بین‌الملل کیفری، مفهوم پاک‌سازی قومی از یک طرف با جنایات علیه بشریت، تبعید و انتقال اجباری و از طرف دیگر با نسل‌زدایی مرتبط است بر سبب این موضوع به صورت تطبیقی نیازمند مطالعات حقوقی می‌باشد.

نسل‌های مختلف مسلمانان روهینگیا مکرراً آواره‌سازی اجباری و سازمان‌یافته را تحمل کرده‌اند و مهاجرت دسته‌جمعی از ایالت آراکان شمالی در سال ۱۹۷۸، مهاجرت مجدد در سال ۱۹۹۲ و فرار آن‌ها در پی خشونت‌های ژوئن سال ۲۰۱۲، متأثرکننده‌ترین موارد این رویداد بوده است. با تصویب قانون تابعیت سال ۱۹۸۲ مسلمانان روهینگیا بدون تابعیت شدند و این انکار کلی تابعیت ابزاری بوده است که با استفاده از آن شرایط قهرآمیز غیرقابل‌تحملی برای ایشان ایجاد گردد تا شمار زیادی از غیرنظامیان روهینگایی جز فرار از خانه‌هایشان چاره‌ای دیگر نداشته باشند (محمد نسل، ۱۳۸۵، صص ۶۵-۶۰) گذشته از ایجاد شرایط قهرآمیز، نیروهای نظامی دولت میانمار از نیروهای مسلح و نظامی نیز برای انتقال جمعیت روهینگیا و تغییر مکان اجباری آن در شمالی‌ترین بخش‌های منطقه آراکان استفاده کرده است.

اقداماتی که تاکنون علیه اقلیت قومی مسلمانان روهینگیا صورت گرفته است، غالباً هنجارهای اساسی حقوق بشر بین‌المللی را نقض کرده‌اند. در این مقاله به این موضوع می‌پردازیم که آیا سیاست‌ها و اقدامات شورای توسعه و صلح دولت فعلی^۱ به جنایات علیه بشریت در روهینگیا بستگی دارد یا خیر. شناسایی این سناریوی مجرمانه همان‌طور که خواهیم دید، به عوامل مختلفی بستگی دارد که مهم‌ترین آنها وجود هدف خاص تبعیض‌آمیز می‌باشد.

روش تحقیق در این مقاله بر اساس اکثر پژوهش‌های حقوق کیفری به لحاظ هدف کاربردی و به لحاظ شیوه اجرا توصیفی تحلیلی و ابزار گردآوری اطلاعات و داده‌ها اسنادی و کتابخانه‌ای است.

^۱. Current State Peace and Development Council

یافته های این تحقیق نشان می دهد پاکسازی قومی مسلمانان میانمار بیش از صرف تبعید و انتقال اجباری مسلمانان بوده و بخشی از اقدامات عمدی جهت نابودسازی و ارتکاب نسل زدایی علیه آنان است. لذا مشخصه های تبعید و انتقال اجباری، پاکسازی قومی و نژادی در خصوص خشونت علیه مسلمانان روهینگیا در کشور میانمار، طبق حقوق بین الملل کیفری و تطبیق آنها با واقعیات موجود از مصادیق جرایم ارتكابی علیه بشریت و نسل کشی بوده که ضرورت دارد دیوان بین المللی کیفری به موضوع ورود کرده و با پیگیری و حمایت های کشورهای مسلمان دیوان کیفری بین المللی مجاب به رسیدگی و مجازات عاملان آن این جنایت گردد.

۱- تشریح وضعیت موجود مسلمانان روهینگیا

۱-۱ حقوق نقض شده مسلمانان: قرار دادن کار اجباری، تجاوز و انتقال اجباری در مفهوم آزار و اذیت

هدف از این بخش این نیست که صرفاً به بیان بی اثر یافته های واقعی بخش های گذشته در مورد کار اجباری، تجاوز، خشونت های جنسی و جا به جایی های اجباری که همگی براساس مأموریت میدانی مرکز حقوق بشر ایرلند و طیف وسیعی از منابع دیگر می باشند، پردازیم بلکه این بخش قصد دارد تا به بیان موضوعات مهم تری پردازد که روهینگیا به دلیل آرایش قومی، نژادی و مذهبی خود در معرض آنها قرار دارد.

یافته های واقعی مشخص می کند اگرچه استفاده از نیروی کار اجباری یک سیاست ویژه شورای توسعه و صلح دولت میانمار است، تحقق آن در ایالت شمالی آراکان به طور نامناسبی بر روهینگیا تاثیر می گذارد. این موضوع زمانی مشخص می شود که تعداد قربانیان کار اجباری روهینگیا با تعداد قربانیان بودایی ها مقایسه شود. یافته های این تحقیق می تواند به عنوان نمایه ای شفاف از تبعیض علیه مردم روهینگیا مورد استفاده قرار گیرد. انکار حقوق اجتماعی که (دمصادیق آن عبارتند از انتقال اجباری و تبعید)، تجسمی است از تبعیض علیه مردم روهینگیا و کاتالیزوری اصلی برای نقض گسترده تر ماده ۷ اساسنامه رم تلقی می گردد. (Amnest)International, ۲۰۰۰, Pp1-۱۰۰) اینکه مردم روهینگیا به دلیل تبعیض های قومی، نژادی و مذهبی سلب تابعیت می گردند، مصادق بارزی از نقض حقوق بشر است. اینکه آنها هیچ تابعیتی ندارند دلیل عالی برای شورای توسعه و صلح دولت فعلی به حساب می آید تا حقوق اساسی آنان مانند آزادی رفت و آمد، آزادی بیان و همچنین بهداشت، آموزش و استانداردهای اولیه زندگی را نادیده گیرند. در این کشور سطح تبعیض ها به گونه ای است که روز به روز شرایط زندگی را برای مردم روهینگیا غیر قابل تحمل تر می کند تا حدی که هیچ گزینه ای به جز مهاجرت و پناهندگی به بنگلادش ندارند. این قصد تبعیض آمیز بدیهی با چنین اقداماتی که باید آن ها را پیگیری کرد به همراه نقض ذاتی سیستماتیک، به جنایت علیه بشریت و آزار و شکنجه اشاره دارد، Rome Statute, *supra* note ۱ at arts. ۷(۱)(a) [Murder], ۷(۱)(b)

۲-۱ بازداشت های خودسرانه، شکنجه، قتل و سایر اقدامات غیر انسانی مشمول ماده ۷ اساسنامه رم

تمامی اقدامات مذکور که الزامات کلی را برای جرائم فراهم می کند، می تواند تحت ماده ۱۷ سا سنانه رم به عنوان جنایات علیه بشریت محسوب شود و با وجود قصد تبعیض آمیز ممکن است به عنوان جرمی علیه بشریت و آزار و شکنجه در نظر گرفته شود.^۲

شکنجه و رفتارهای خشن و غیر انسانی معمولاً زمانی به وقوع می پیوندد که فردی توسط گروهی از خدمات امنیتی برمه بازداشت شود و یا تحت کار اجباری قرار گیرد. در گزارشی که در دسامبر ۱۹۹۲ ارائه شد، ریس والی ندیا، گزارشگر ویژه سابق در مورد اعدام های غیر قانونی یا خودسرانه تجربه روهینگیا را برجسته کرده است:^۳

مجمع عمومی سازمان ملل به مدت بیست سال، دولت میانمار را ملزم کرد تا به حقوق افرادی که به گروه اقلیت های دینی و نژادی تعلق دارند، احترام بگذارد و به شکنجه و اعدام های خود سرانه پایان دهد. برخلاف درخواست های مکرر، همچنان شیوه های رفتاری شکنجه گرانه و مجازات ها کاملاً انجام می گیرد و در نهایت باعث فرسایش و تخریب شدید استانداردهای اساسی حقوق بشر در سراسر برمه شده است. هدف این زیر مجموعه فراهم آوردن یک مجموعه منظم از اعمال صورت گرفته در لیللت شمالی آراکان می باشد. همچنین یک پرونده اولیه نیز وجود دارد که طی آن روهینگیا هدف مشخص رفتارهای تبعیض آمیز قرار دارد. (General Assembly, 'Situation of Human Rights in Myanmar – Note by the Secretary-General. Pp: ۷۴-۷۳)

۱-۲-۱ بازداشت های خودسرانه و یا سایر محرومیت های شدید آزادی در ایالت آراکان شمالی

در این مرحله باید مشخص شود که نقض ناعادلانه حقوق بشر تا حدودی علیه تمام جوامع آراکان شمالی صورت می پذیرد؛ منطقه ای که در آن بودایی های راخین، مسلمانانی که از روهینگایی ها مجزا هستند، و هندوها زندگی می کنند. اما گزارش های ارایه شده مبنی بر نقض عمده حقوق بشر، حاوی این موضوع است که شورای توسعه و صلح دولت فعلی افراد روهینگایی را به دلیل موقعیت قومی و مذهبی مورد سوءاستفاده قرار می دهند.

تعجب آور نیست که اعضای برجسته حزب لیگ ملی برای دموکراسی^۴ در میان آشکارترین اهداف برای بازداشت های خود سرانه قرار دارند. اما این چنین اقدامات برای افرادی که با شورای توسعه و صلح دولت فعلی مخالفت می کنند نیز صورت می گیرد. افراد روهینگایی که از نظر سیاسی فعال هستند نیز از این قاعده مستثنی نیستند. به عنوان نمونه در سال ۲۰۰۵ عفو بین الملل از بازداشت یو کیو مین، عضو حزب دموکراتیک ملی حقوق بشر تحت کنترل روهینگیا که به عنوان نماینده مجلس در انتخابات سال ۱۹۹۰ انتخاب شده بود، خبر داد. او در دادگاه های غیر علنی و محرمانه به دلیل تلاش برای جعل اسناد شهروندی به ۴۷ سال زندان محکوم شد. مدت کوتاهی پس از این حکم، همسر، دو دختر و پسر یوکیو مین دستگیر و به همان اتهام، به ۱۷ سال زندان محکوم شدند. مشخص است که نیروهای پلیس و ناساکا که در ایالات آراکان

همچنین جهت مطالعات بیشتر ر.ک:

Interim Report of the Special Rapporteur on the Situation of Human Rights in Myanmar, Yozo Yokota', UN Doc. A/۴۹/۵۹۴ (۱۹۹۴) at ۶: 'Many other similar situations include allegations of such severe torture that the victims died as a result'.

Commission on Human Rights, 'Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions: Report by the Special Rapporteur, Mr Bacre Waly Ndiaye, submitted pursuant to Commission on Human Rights Resolution ۱۹۹۲/۲۲', UN Doc. E/CN.۴/۱۹۹۳/۴۶ (۱۹۹۲) at para. ۴۳۲.

^۴. National league for Democracy

فعالیت می کنند از اساسنامه غیر شهروندی روهینگیا برای بازداشت های خودسرانه استفاده می کرده اند. همانطور که پیشتر در خصوص محرومیت و انتقال های اجباری گفته شد، اساسنامه غیر شهروندی روهینگیا توسط مقامات محلی به عنوان ابزاری برای ایجاد محرومیت و محدودیت در فعالیت های آزادانه ایجاد شده است. مستندات بسیاری وجود دارد که نشان می دهد مردم روهینگیا به دلیل سفر بدون مجوز (مشخص شده در بخش های ۱۰، ۱۲ قانون ۱۸۶۴ که در سال ۱۹۴۰ اصلاح شد) بازداشت می شوند. مقامات مردم روهینگیا را که بدون مجوز طبق بخش ۵ (j) قانون مقررات اضطراری به طور مکرر بازداشت می کند. این قانون بیان می دارد که: (National Coalition Government of the Union of Burma (NCGUB), ۲۰۰۹, P.p: ۲۵-۸۸)

"هر فردی که بر روی رفتار تاثیر گذارد و یا اقدامی را انجام دهد که باعث تضعیف امنیت اتحادیه و یا تضعیف احیای نظم و قانون شود، مورد پیگرد قانونی قرار خواهد گرفت.

در این قانون پیشنهاد می شود که شورای توسعه و صلح دولت فعلی بر این عقیده است که حرکت آزادانه مردم روهینگیا در داخل ایالت آراکان شمالی یک تهدید واقعی برای امنیت ملی به شمار می رود. در این مورد خاص عفو بین الملل بیان می دارد که:

"قانون وضع اضطراری ۱۹۵۰، بخش ۵ (j) از معیارهای دقیق برای تعیین اینکه چه چیزی برای امنیت ملی تهدید به حساب می آید استفاده نمی کند. عفو بین الملل بر این موضوع توجه دارد که در دادگاه ها افراد به دلیل جا به جایی های بدون اجازه مجازات می شوند و این امر توجیه کافی برای محکوم کردن افراد به علت اینکه تهدیدی برای امنیت ملی به حساب می آیند محسوب نمی شود. عفو بین الملل بر این باور است که مردم روهینگیا تنها به این دلیل زندانی می شوند که بدون اجازه رسمی سفر می کنند که این امر یک کار تبعیض آمیز و خودسرانه است."^۶

بازداشت مخالفین سیاسی به طور بالقوه بر اساس ماهیت سیستماتیک آن صورت می پذیرد و ممکن است این عمل ذاتاً سیاسی از طریق دولت مرکزی پیگیری شود. اکثریت موارد بازداشت ها و دستگیری های خودسرانه در شمال آراکان به این دلایل و دلایل قومی، نژادی و مذهبی اتفاق می افتد. میزان و نحوه بازداشت های خودسرانه در ایالت شمالی آراکان به گونه ای است که می توان آن را به عنوان یک ابزار صنعتی تا آنجایی که یک الگوی مشخص برای نحوه نمونه برداری از نمونه های دستگیری و بازداشت به وجود آورد، به کار برد. از صاحب هایی که در طول مأموریت های میدانی انجام گرفت مشخص می شود که دستگیری ها و بازداشت های خودسرانه در ایالت شمالی آراکان بیشتر برای اخاذی از مردم صورت می گیرد. برای مردان روهینگایی غیر عادی نیست که به طور مکرر به دلایل مختلفی چون تردد غیر مجاز، جعل اسناد شهروندی، ازدواج بدون اجازه و یا عدم پذیرش کار اجباری دستگیر شوند. در هنگام مأموریت موقعیت های فراوانی گزارش شد که در آن افراد روهینگایی به راحتی و بدون هیچ دلیل خاصی به صورت تصادفی بازداشت و با پرداخت باج آزاد شدند. چنین

^۶ - Document G-۰۱. A confidential source has documented a number of cases in North Arakan State where a number of individuals were sentenced to long prison sentences for minor crimes or non-crimes, such as unauthorized marriage or illicit relationships.

^۱ - Emergency Provisions Act [Burma Act ۱۷], (۹ March ۱۹۵۰) at Section ۵(j)

بازداشت هایی به معنای واقعی کلمه خودسرانه هستند و این احساس را در جامعه روهینگیا ایجاد کرده است که ممکن است هر زمان دستگیر و بازداشت شوند.^۷

اوصاف ارایه شده در این مقاله بر اساس گزارش های سازمان ها و نهاد های بین المللی حقوق بشر در صدد نیستند که بیان نمایند، تنها افراد روهینگایی هستند که قربانی چنین سیستمی در ایالت شمالی آراکان شده اند. اما نویسنده در این مقاله بر این باور است که مردم روهینگایی برای رفتارهای خشن تر انتخاب شده اند. با نگاهی بر ماهیت اتهامات وارده شده، قوانین ذکر شده و حجم مناسباتی از موارد (بر اساس نتایجی خارج از آنچه که در مأموریت میدانی به دست آمده است) در می یابیم که مردم روهینگیا اهداف ویژه ای برای دستگیری ها و بازداشت های خود سرانه به حساب می آیند که این به خاطر بدون تابعیت بودن آنها در نتیجه تبعیض نژادی، قومی و مذهبی می باشد. به طور مختصر، می توان این گونه نتیجه گیری کرد که این وقایع تبعیض آمیز، عنصر ضروری جنایت علیه بشریت به حساب می آید.

۲-۲-۱ اعمال شکنجه و سایر اعمال غیر انسانی علیه مردم روهینگیا

شرایط بازداشت و برخوردهای انجام شده نسبت به روهینگایی های بازداشت شده موضوعی است که به شدت مورد توجه قرار دارد. چنین توجهی در زمینه کار اجباری نیز وجود دارد. اعمال شکنجه و سایر اعمال خشونت آمیز که در بسیاری از موارد منجر به مرگ قربانی شده است، در ایالت شمالی آراکان به طور مکرر به وقوع می پیوندد. نبود قانون در این زمینه باعث پدید آمدن رویه ای برای مجازات شده است که در سرتاسر برمه گسترش یافته است. گزارشگر ویژه سابق، آسما جهانگیر، در مورد اعدام های غیر قانونی و خود سرانه در سال ۱۹۹۹ در مورد برمه گزارش کرد که او به شدت شاهد نقض حق زندگی مردم توسط مقامات ایالتی بوده است و متوجه شده است که مصونیت این افراد بی فایده است. او همچنین به این موضوع اشاره داشت که بسیاری از مرگ های گزارش شده به دلیل خشونت علیه زنان بوده است.^۸

شیوع شکنجه، خشونت و سوء رفتار نیز باید در پرتو شرایط فیزیکی بازداشت در نظر گرفته شود. غفو بین الملل و کمیته بین المللی صلیب سرخ سال های بسیاری شرایط بد و فاقد استاندارد زندانیان برمه را مورد توجه قرار داده و برجسته کرده اند. علاوه بر اینکه زندانیان به غذا، آب و تجهیزات درمانی کافی دسترسی ندارند، اغلب به مدت های طولانی به صورت غیر قانونی در بازداشت به سر برده و در سلول های بسیار شلوغ نگاه داری می شوند.

کار اجباری طولانی مدت که در آن افراد از خانه و خانواده شان دور می باشند، شرایط یک بازداشت واقعی را شکل می دهد. در این شرایط است که اغلب قربانیان^۹ روهینگایی با شکنجه، رفتار های غیر انسانی، تحقیر و تنبیه مواجه شده و با اشکال

^۷ - Irish Centre for Human Rights, Bangladesh Fact-Finding Mission ۲۰۰۹, testimonies [hereinafter Bangladesh testimonies]: M^{۲۷}-B-۱ [Payment of bribe for marriage permission]; M^۱-B-۲ (Imprisonment)

^۸ - Commission on Human Rights, 'Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions: Report of the Special Rapporteur, Ms. Asma Jahangir, submitted pursuant to Commission on Human Rights Resolution ۱۹۹۸/۶۸', UN Doc. E/CN.۴/۱۹۹۹/۳۹/Add.۱ at para. ۱۶۸ [emphasis added].

^۹ - Bangladesh testimonies, *supra* note ۲۲: M^۱-B-۴. See also, Amnesty International (AI), 'Union of Myanmar (Burma) – Human Rights Violations against Muslims in the Rakhine (Arakan) State', ASA ۱۶/۰۶/۹۲ at ۱۵: 'Muslims are ill-treated if they attempted to protest when the security forces attacked other Muslims, if they objected on their own behalf, if they were suspected of opposing the SLORC, and sometimes for no apparent reason at all'

مختلفی از تجاوز، خشونت های جنسی و خشونت های دیگر رو به رو می شوند. سایر گروه های قومی در شمال آراکان چنین شرایطی را در مقیاس روهینگایی ها تجربه نمی کنند. هر فصل از این گزارش این حقیقت را روشن می کند که افراد روهینگایی به صورت سیستماتیک و به دلیل موقعیت نژادی، قومی و مذهبی در معرض چنین خشونت هایی قرار دارند. همان طور که بخش قبلی که در مورد بازداشت های خودسرانه مشخص کرد، انکار شهروندی افراد روهینگایی باعث شده تا مقامات محلی یک استراتژی آماده برای سرکوب آنها داشته باشند و مشارکت آنها در شکنجه و رفتار های غیر انسانی تحقیر آمیز و یا تنبیه بخشی از یک سیاست کلی به حساب می آید.

۲- قتل مسلمانان

گزارش های پی در پی گزار شگر ویژه سازمان ملل در مورد اعدام ها و قتل های خود سرانه و هم چنین گزارش های پی در پی گزار شگر های ویژه در مورد شرایط حقوق بشر در میانمار نشان می دهد که شهروندان به صورت خود سرانه و توسط دولت از حق حیات محروم می شوند. در گزارش سالانه ۲۰۰۸ در مورد حقوق بشر برمه، دپارتمان ایالات متحده بیان داشت که: "گزارشات زیادی وجود دارد که دولت یا کارگزاران آن قتل های غیر قانونی و خود سرانه انجام داده اند. دولت مقامات مسئول این مرگ ها را تنبیه و مجازات نکرده است. به طور خاص این گزارش مربوط به مرگ و میر در زندان و قتل های غیر قانونی بود." در طی بررسی های میدانی برای این گزارش وقایعی کشف شد که در آن کارگزاران شورای توسعه و صلح دولت فعلی و معمولاً مقرهای کنترل مهاجرت در مناطق مرزی^{۱۱} مسئول کشتار تبعیض آمیز روهینگایی های ساکن در شما آراکان بوده اند. این مثال ها در برگرفته مرگ هایی در نتیجه استفاده از مهمات برای پراکند کردن تجمعات مردم روهینگیا و مرگ افراد به دلیل ضرب و شتم حین کار اجباری می باشند. کتاب سالانه حقوق بشر برمه مربوط به سال ۲۰۰۸ که توسط واحد مستند سازی حقوق بشر دولت ائتلاف ملی اتحادیه برمه به چاپ رسید، بسیاری از موارد ویژه کشتار های غیر قانونی افراد روهینگایی را به صورت مستند ثبت کرده است. این موارد براساس وقایعی است که توسط برخی از آژانس های خبری برخط برمه مانند کالاندا پرس، نارینجاری نیوز (که بر روی شمال آراکان متمرکز شده اند) و میزیمیا نیوز گزارش شده است. این وقایع در برمه رخ داده و توسط افرادی گزارش شده است که به تازگی از کشور فرار کرده اند. هر چند جزئیات دقیق این وقایع لزوماً محتاطانه بیان شده است اما به هر حال مشخص است که کشتارهای تبعیض آمیزی در ایالت شمالی آراکان در حال رخ دادن است.

۲-۱ سایر مقرراتی که منعکس کننده تبعیض در حقوق اساسی براساس ماده ۷(i)(h) اساسنامه رم است

^{۱۰} -Human Rights Council, 'Report of the Special Rapporteur on Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions, Philip Alston: Addendum – Summary of Cases Transmitted to Government and Replies Received', UN Doc. A/HRC/۸/۳/Add.۱ (۲۰۰۸) at ۲۸۱-۲۸۳; Commission on Human Rights, 'Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions: Report of the Special Rapporteur, Ms. Asma Jahangir, submitted pursuant to Commission on Human Rights Resolution ۱۹۹۸/۶۸', UN Doc. E/CN.۴/۱۹۹۹/۳۹/Add.۱ at paras. ۱۶۴-۱۶۸; Commission on Human Rights, 'Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions: Report by the Special Rapporteur, Mr. Bacre Waly Ndiaye, submitted pursuant to Commission on Human Rights Res. ۱۹۹۴/۸۲', UN Doc. E/CN.۴/۱۹۹۵/۶۱; Human Rights Council, 'Report of the Special Rapporteur on the Situation of Human Rights in Myanmar, Tomás Ojea Quintana', *supra* note ۱۰ at paras. ۹۶-۹۷.

^{۱۱}. Known officially as the Border Area Immigration Control Headquarters

همان طور که در این مقاله توضیح داده خواهد شد، رفتارهای بسیاری در دسته بندی جنایات علیه بشریت و آزار و شکنجه قرار در روهینگیا ارتکاب یافته است. این رفتار ها شامل رفتار های سیستماتیک و تبعیض آمیز در رد و انکار حقوق اساسی افراد است. سه نمونه از جرایم ارتکاب یافته سیستماتیک که در قلمرو نقض حقوق بشر قرار گرفته و می تواند معیاری برای صلاحیتدار بودن دیوان بین المللی کیفری باشد عبارتند از: محدودیت در حق ازدواج، عدم آزادی مذهبی و اعمال مالیات های خودسرانه و نقض حق داشتن اسستاندارد های مناسب زندگی. در ادامه این مقاله به تفصیل به هر یک از این جرایم خواهیم پرداخت.

۲-۲ محدودیت ازدواج برای مردم روهینگیا

اعلامیه جهانی حقوق بشر بیان می دارد که: " زنان و مردان بالغ، بدون هیچ محدودیتی به دلیل نژاد، ملیت یا مذهب، حق ازدواج کردن و تشکیل خانواده را دارند." در آراکان شمالی شورای توسعه و صلح دولت این حق مردم روهینگیا را نقض کرده و آنها را از داشتن این حق به طرز تبعیض آمیزی محروم می کند. آنها برای ازدواج این افراد محدودیت ایجاد کرده و آن را منوط به کسب مجوز می دانند. همچنین تنبیه های شدیدی برای نقض این محدودیت های اعمال شده در نظر گرفته است. تاثیر محدودیت های ازدواج کمتر از سایر خشونت ها مورد بررسی قرار گرفته است در حالی که نقض آن عواقب وسیع و شدیدی را در پی دارد. مأموریت میدانی صورت گرفته برای این گزارش در حقیقت مشخص کرده است که محدودیت های کنونی برای ازدواج و عواقب شدید برای عدم رعایت آن، دلیل اصلی فرار مردم روهینگیا از آراکان به حساب می آید.^{۱۲}

در برمه، اقداماتی مانند ازدواج، طلاق و ارث به طور انحصاری توسط قانون و عرف تنظیم می شود. به جز مقوله ازدواج های مخلوط^{۱۳} که با قوانین ویژه ای تنظیم می شود، ازدواج در برمه با توجه به رسم و رسوم خاصی صورت می گیرد و باید بدون محدودیت های رسمی یا الزامات قانونی معتبر باشد. برای تایید اعتبار ازدواج، زوج های بودایی و غیر بودایی در برمه باید بر اساس سنت های خود اقداماتی را انجام دهند. اساساً زوج های بودایی باید در کنار هم زندگی کنند و زمانی که نشان قانونی شد، ازدواجشان قانونی می شود. این سنت قدیمی بر اساس این دیدگاه است که: " ازدواج صرف نظر از اینکه ابزاری است که زوجین را در کنار هم قرار می دهد، امری اجتماعی می باشد." این زندگی مشترک آزاد برای اینکه یک ازدواج را در برمه شکل دهد کافی است. زوج های هندو باید بر اساس قانون قدیمی هندو خطبه عقد جاری کنند، افراد مسیحی بر اساس سنت خود در کلیسا ازدواج می کنند. مسلمانان باید بر اساس قانون اسلامی ازدواج کنند. بر اساس قانون اسلامی، ازدواج افراد مسلمان برای معتبر شدن به ثبت رسمی نیازی ندارد. عقد ازدواج (نکاح) خصوصی است و به حضور مقام رسمی احتیاجی ندارد.

زمانی که اجازه های مورد نیاز از سوی زوج اخذ شد و اجازه ازدواج از سوی شورای توسعه و صلح روستا^{۱۴} صادر شد، زوجین (اغلب به همراه والدینشان) درخواست خود را شخصاً به دفتر فرمانده محلی بخش مقرهای کنترل مهاجرت مناطق

^{۱۲} - Bangladesh testimonies on marriage restrictions, *supra* note ۲۲: M۲۷-A-۱; F۲۷-A-۱; F۲۷-A-۵; F۲۷-A-۶; F۲۸-A-۱; F۱-A-۴; M۲-A-۱; F۲-A-۱; F۲-B۲; M۲۶-B-۴; M۷-B-۱; M۱-B-۲; M۲-B-۳; M۲۷-C-۱; M۲۷-C-۳; M۲۷-C-۴; M۲۷-C-۵.

^{۱۳} mixed marriages ازدواج هایی که بین نژاد های مختلف صورت می گیرد

^{۱۴}. Village Peace and development Council

مرزی باید از سال کنند. معمولاً در این مرحله آزار و اذیت و سوء استفاده اتفاق می افتد و زوجین تحقیر می شوند. از زنان خواسته می شود تا حجابشان را بردارند و گاهی اوقات نیز باید به مقامات مقرهای کنترل مهاجرت مناطق مرزی اجازه دهند تا به شکم شان دست بزنند تا مطمئن شوند که حامله نیستند. همچنین گاهی اوقات نیز سوء استفاده های فیزیکی مانند سوء استفاده جنسی نیز ممکن است صورت گیرد. حقایق کشف شده در مأموریت میدانی نشان داد که سوء استفاده و دستگیری اعضای خانواده به ویژه پدر در هنگام ارائه درخواست به مقرهای کنترل مهاجرت در مناطق مرزی امری عادی است. اگرچه گفته می شود که روند کسب اجازه ازدواج به صورت آزادانه صورت می گیرد، اما بررسی های میدانی تایید می کند که فرایند دریافت مجوز دشوار و بسیار هزینه بر است.^{۱۰} هزینه فرآیند کسب مجوز ثابت نیست و دائماً از سوی مقامات مختلف شورای توسعه و صلح روستا و مقرهای کنترل مهاجرت در مناطق مرزی درخواست ر شوه می شود. در میان پناهندگانی که مورد مصاحبه قرار گرفتند، والدین یک پسر اظهار کردند که مقرهای کنترل مهاجرت در مناطق مرزی به خاطر اینکه خانواده دختر ثروتمند تر از خانواده آنها بود، به آنها اجازه ازدواج ندادند. بسیاری از زوج ها به دلیل اینکه نتوانستند هزینه دریافت مجوز را فراهم کنند نتوانستند مجوز ازدواج بگیرند. این مسئله یک مشکل بزرگ برای جامعه روهینگیا محسوب می شود و به گسترش فقر کمک می کند. به دلیل این موانع بسیاری از افراد روهینگیا نمی توانند ازدواج کنند. این موضوع و این حقیقت که بار مالی خانواده ها را مجبور به فرار از برمه کرده است، مورد تایید یافته های تحقیقات میدانی قرار گرفته است.

مقرهای کنترل مهاجرت در مناطق مرزی وظیفه اجرای قانون محلی، اعطای مجوز ازدواج و تنبیه افرادی که بدون این مجوز ازدواج کرده اند را دارد. در برخی مناطق اجازه ازدواج را می توان در کمتر از یک هفته دریافت کرد. در مناطق دیگر این مسئله می تواند یک سال یا بیش از یک سال به طول بیانجامد. زمان انتظاری که توسط پناهندگان مشخص شد زمانی بین شش ماه تا سه سال بود. مثلاً در سال ۲۰۰۵ مجوز یک ازدواج تنها نصف سال به طول انجامید. به نظر می رسد که مقامات برای هر سال سهمیه ای برای اعطای مجوز دارند و برخی گزارشات حاکی از آن است که مقامات مقرهای کنترل مهاجرت در مناطق مرزی هر سال به سه روهینگایی در هر روستا اجازه ازدواج می دهند. پیاده سازی قانون محلی نامناسب است و اغلب به مقامات مقرهای کنترل مهاجرت در مناطق مرزی وابسته است. مردم روهینگیا به طور مداوم قربانی اجرای چنین قوانینی می شوند.

علاوه بر نقض حق ازدواج و تشکیل خانواده، محدودیت ازدواج برای مردم روهینگیا عواقب دیگری را نیز به همراه دارد. ازدواج بدون اجازه منجر به سقط های ناایمن و تولد های ثبت نشده می شود. با بروز حاملگی که به وضوح اثبات کننده رابطه جنسی است، سقط جنین برای زوج های روهینگایی که بدون اجازه ازدواج کرده اند و برای کسانی که به طور قانونی ازدواج کرده اند اما بیش از دو فرزند دارند، به طور مکرر اتفاق می افتد. در برمه سقط جنین غیر قانونی است و طبق بند ۳۱۲ قانون مجازات این کشور، مجازاتی تا ۷ سال زندان به همراه دارد. در نتیجه، محدودیت ازدواج اغلب منجر به این می شود که

^{۱۰} - Bangladesh testimonies on marriage restrictions, *supra* note ۴۶; Lewa, The Arakan Project (Document MR-۰۱), *ibid.*; Document MR-۰۲, *ibid.*; National Coalition Government of the Union of Burma, *Burma Human Rights Yearbook* (۲۰۰۸) <http://www.ncgub.net/NCGUB/BHRY/۲۰۰۷/pdf/YB۲۰۰۷.pdf> at ۳۸۲, ۶۹۸, ۷۲۸; NCGUB, *Burma Human Rights Yearbook* ۲۰۰۸, *supra* note ۱۲ at ۵۴۴.

زنان سقط های مکرر و نایمن داشته باشند. زنان اغلب خودشان کاری می کنند که بچه سقط شود و یا برای سقط جنین غیر قانونی پول پرداخت می کنند. برای این کار از تکنیک های فراوانی استفاده می شود.^{۱۶}

تولد بدون اجازه نامه معتبر ازدواج که نقض قانون محلی به حساب می آید، می تواند باعث ایجاد مشکلات زیادی برای والدین و فرزندان روهینگایی شود. همان طور که کریش لوا توضیح داده است، برای جلوگیری از مجازات بچه دار شدن در این شرایط و مجازات ازدواج بدون مجوز، برخی از زوجین فرزند تازه متولد شده خود را برای زوجی که به طور قانونی ازدواج کرده اند، ثبت می کنند. برخی از آنها به طور مخفیانه به بنگلادش می روند و بچه خود را آنجا رها می کنند. عواقب فوری این اتفاق این است که بچه ها در فهرست هیچ خانواده ای قرار ندارند و برای اینکه مجازات نشوند باید در هر جایی که بازار سی وجود ندارد، مخفی شوند. این بچه ها به طور ویژه ای مورد هدف قرار دارند و در طول زندگی خود قربانی سوء استفاده از سوی مقامات مختلف برمه می شوند. برای مقامات برمه این افراد بدون هویت هستند، افرادی که هیچ حق اجتماعی و قانونی ندارند. این بچه ها به گونه ای بزرگ می شوند که نمی توانند ادعای هیچ گونه حقی را داشته باشند، آنها همیشه دارای مشکلات فراوان برای دسترسی به آموزش و مراقبت های بهداشتی هستند. بعدها حق سفر و ازدواج ندارند. معمولاً بچه های روهینگایی که بدون اجازه رسمی ازدواج به دنیا می آیند، بیشتر در معرض آسیب و خشونت قرار دارند.

قانون محلی برای کسانی که سبب مجوز ازدواج، اعمال هیچ مجازات و یا تنبیه مشخصی را در نظر نگرفته است و عواقب احتمالی ناشی از عدم اجرای این دستورالعمل را تعیین نمی کند. در عمل ناتوانی در اجرا منجر به مجازات های سخت مانند بازداشت می شود.^{۱۷} (۷۹۶ at ۱۲ *Burma Human Rights Yearbook, 2008, supra note*) دو ماده قانون پانل اغلب برای مجازات کردن مردم روهینگیا به دلیل عدم رعایت قانون محلی مورد استفاده قرار می گیرد. براساس بند ۴۹۳ قانون پانل مردان روهینگایی در حالی که بر این باور هستند که به صورت قانونی ازدواج کرده اند، متهم به زندگی غیر قانونی با زنان می شوند. در سال های اخیر، تعداد کمی از افرادی که به دلیل نقض قانون محلی به زندان رفته اند، توانسته اند اعتراض کنند. موارد فریب براساس پرونده های کیفری ۷۷ انجام گرفت و مجازات های کیفری بدون شکایت از سوی زنان ظاهراً آسیب دیده آغاز شد. در عمل بسیاری از مردم روهینگیا توانایی داشتن وکیل قانونی را نداشته و در نتیجه هیچ انتخابی جز پذیرش حکم ندارند. در موارد دیگری که تجدید نظر صورت گرفته است، دادگاه ها تصمیمات خود را بر اساس اجازه ازدواج از سوی مقامات لغو نمی کند، بلکه برخی اوقات حکم را به نفع کاهش می دهد. در حالی که تصمیمات دادگاه عالی در جهت تصحیح نقض حق ازدواج و تشکیل خانواده می باشد، در واقعیت این تصمیمات تاثیر قابل توجهی بر مردم روهینگیا نداشته است. به عبارت دیگر اگرچه دادگاه ها برخی از مجازات ها را کاهش و یا لغو کرده اند اما وضعیت ایجاد شده توسط قانون محلی کاهش نیافته است و همچنان مشروعیت و مشکلات اصلی این دستورالعمل مورد بررسی قرار نگرفته است.^{۱۷}

(میرمحمدصادق، ۱۳۸۸، صص ۱۲۰-۱۷۰)

^{۱۶} -C. Lewa, The Arakan Project, 'Issues to be Raised concerning the Situation of Stateless Rohingya Women in Myanmar (Burma): Submission to the Committee on the Elimination of Discrimination against Women (CEDAW)' (۲۰۰۸), note ۵۱

^{۱۷} - Concluding observations of the Committee on the Elimination of Discrimination against Women - Myanmar, UN Doc. CEDAW/C/MMR/CO/۳ (۲۰۰۸) at para. ۴۳.

همان طور که در ابتدای این بخش بیان شد، اجازه ازدواج و تشکیل خانواده تحت حمایت قوانین بین المللی حقوق بشر قرار دارد. در برمه بودایی ها و سایر گروه های قومی می توانند براساس رسم و رسوم خودشان ازدواج کنند چرا که ازدواج امری خصوصی محسوب شده و به اجازه مقامات رسمی نیازی ندارد. اما این موقعیت کاملاً برای مردم روهینگیا متفاوت است. قانون محلی و اجازه نامه سیاست های تبعیض آمیزی را به وجود آورده است و اجرای آن باعث ایجاد محرومیت عمدی و شدید مردم روهینگیا از حقوق اساسی آنها می شود. این نقض از سوی کمیته بین المللی و اعضای سازمان ملل مورد توجه قرار گرفت و از برمه خواسته شد این دستورالعمل را در مورد اجازه ازدواج و محدودیت بارداری لغو نماید. در آراکان شمالی مقامات برمه بر روی حق ازدواج تسلط داشته و عمداً مردم روهینگیا را از این حق به طور تبعیض آمیزی محروم می کنند.

۲-۳ عدم آزادی در انتخاب مذهب و فعالیت های مرتبط با آن

مشخصه اعمال تبعیض نسبت به مردم روهینگیا در محدودیت گسترده برای آنها در آزادی انتخاب مذهب نمایان می شود. چنین محدودیت هایی در دهه های گذشته توسط شورای توسعه و صلح دولت فعلی علیه گروه های اقلیت فرهنگی و مذهبی اعمال شده است؛ سیاستی که برمنیزاسیون^{۱۸} نامیده می شود. در حالی که شورای توسعه و صلح دولت فعلی اسلام را در ایالت شمالی آراکان ممنوع نکرده است، سال های زیادی است که ساخت و تعمیر مسجد در این مناطق ممنوع است و این بناها به زور تخریب شده و جای آن بتکده ساخته می شود.^{۱۹} فدراسیون بین المللی حقوق بشر^{۲۰} براساس گفته های یک پناهنده چنین می گوید:

این گفته ها نگرانی های اخیر آسما جهانگیر، گزارشگر ویژه، را در مورد آزادی مذهب و باور تایید می کند:

"مسلمانان ادعا می کنند که نمی توانند مسجد جدیدی بنا کنند و نمی توانند مساجد موجود را تعمیر و باز سازی کنند. در نتیجه بسیاری از مساجد در ایالت بدون مصرف باقی می ماند. در برخی مناطق مانند استو^{۲۱} (مرکز ایالت راخین) زمین مساجد توسط مقامات مصادره می شود. در این مکان موزه بودایی ها در زمین مسجد ساخته شد. مرکز فعال تاروادا که مروج بودائیسیم است، مرکز استراتژی شورای توسعه و صلح دولت فعلی برای سرکوب شورش های قومی است. به نظر می رسد که هدف از این کار پراکندگی قوم روهینگایی است. بسیاری از پناهنده های روهینگیا به دلیل عدم آزادی مذهبی به بنگلادش می روند.

نتیجه گیری :

اختیارات دولت، منجر به نقض حقوق بشر در مقابل تابعیت چینی در برمه غربی شده است. گرچه تحقیقات دیگر فرض کرده اند که این مورد در وهله اول برای جرایم ضد انسانی در برمه مطرح است، این تحقیق اطلاعات کافی در مورد این جرایم

^{۱۸} Burmanization

^{۱۹} - article ۳۶۲ of the ۲۰۰۸ Constitution states that, '[t]he Union also recognizes Christianity, Islam, Hinduism and Animism as the religions existing in the Union at the day of the coming into operation of this Constitution'.

^{۲۰}. International federation for Human Rights

^{۲۱} Sittwe

عنوان شده را ارائه می دهد. حداقل هشت مورد تخلف که ما در این مقاله مورد بررسی قرار دادیم در صلاحیت دادگاه کیفری بین المللی قرار می گیرند و ممکن است منجر به جرایم ضد بشری شوند. دیوان بین المللی کیفری در مورد "جدی ترین جرایم در جامعه بین المللی" که شامل قتل، جرایم جنگی و جرایم ضد بشری می شوند دادرسی دارد.

در این پژوهش نشان داده شده است که نسل های مختلف مسلمانان روهینگیا مکرراً آواره سازی اجباری و سازمان یافته را تحمل کرده اند و مهاجرت دسته جمعی از ایالت آراکان شمالی در سال 1978، مهاجرت مجدد در سال 1992 و فرار آنها در پی خشونت های ژوئن سال 2012، متأثرکننده ترین موارد این رویداد بوده است. با تصویب قانون تابعیت سال 1982، مسلمانان روهینگیا بدون تابعیت شدند. انکار کلی تابعیت ابزاری بوده است که با استفاده از آن شرایط قهرآمیز غیرقابل تحملی ایجاد شده است تا شمار زیادی از غیرنظامیان روهینگایی جز فرار از خانه هایشان چاره ای دیگر نداشته باشند. گذشته از ایجاد شرایط قهرآمیز، نیروهای نظامی دولت میانمار از نیروی فیزیکی واقعی هم برای انتقال جمعیت روهینگیا و تغییر مکان اجباری آن در شمالی ترین بخش های منطقه آراکان استفاده کرده است. همچنین، قانون ملی سازی زمین 1953 بهانه ای بوده است برای مصادره ی خودسرانه ی زمین های مسلمانان روهینگیا و استفاده از این زمین ها برای مقاصد نظامی و یا ساخت روستاهای نمونه که باهدف تغییر فیزیکی آرایش قومی ایالت آراکان شمالی انجام می شود. مفهوم پاک سازی قومی از یک طرف با جنایات علیه بشریت (تبعید و انتقال اجباری) و از طرف دیگر با نسل زدایی مرتبط است. در هر حال، می توان گفت هزاران مسلمانی که با وقوع خشونت علیه آنان از ایالت آراکان شمالی فرار کرده اند و اکنون خود را در وضعیت پرمخاطره ای می بینند که باید به عنوان پناهندگان ثبت نشده در کشور بنگلادش زندگی کنند، قربانیان جنایت علیه بشریت تبعید هستند. به همین ترتیب، هزاران نفری که به اجبار زمین هایشان مصادره شده است، اما همچنان در منطقه حضور دارند، «بیگانگانی» که در قانون برمه جایگاهی ندارند نیستند، بلکه افرادی هستند که تابعیت آنها به صورت دسته جمعی و خودسرانه انکار شده است و قربانیان انتقال اجباری اند. همان طور که پیشتر گفته شد، می توانیم قاطعانه استدلال کنیم که جنایت علیه بشریت تبعید و انتقال اجباری مسلمانان میانمار به صورت گسترده و سیستماتیک صورت گرفته است و منجر به تغییر آرایش قومی ایالت آراکان در کشور میانمار شده است و این وضعیت در حقیقت پاک سازی قومی است. طبق رویه قضایی بین المللی پاک سازی قومی در صورتی که قصد نسل زدایی داشته باشد می تواند شامل برخی از اعمال ممنوعه در ماده 2 کنوانسیون شود. اگر انتقال اجباری جمعیت با اوضاع و احوالی همراه باشد که منجر به مرگ کلی یا جزئی جمعیت انتقال یافته شود و از شواهد موجود قصد نابودسازی گروه قابل اثبات باشد نسل زدایی محسوب خواهد شد. در خصوص وضعیت مسلمانان روهینگیا می توان گفت که قصد دولت از پاک سازی قومی آنان نه تنها تبعید و انتقال اجباری از ایالت راخین است، بلکه با توجه به پیاده سازی انواع سیاست های تبعیض آمیز، نابودسازی آنان را نیز هدف قرار داده است. نام گذاری جنایت علیه بشریت برای نشان دادن اینکه قصد نابودسازی محور تجاوز به حقوق مردم روهینگیا بوده است کافی نیست. همچنین، با عنایت به شدت جرم نسل زدایی نسبت به جنایات علیه بشریت، نسل زدایی نامیدن پاک سازی قومی ارجحیت دارد. حقیقت آن است که جامعه ی بین المللی از نسل زدایی نامیدن ظلم و ستمی که در طول دهه های اخیر بر مردم روهینگیا تحمیل شده است خودداری نموده و این امر موجب ادامه اقدامات خشونت بار دولت میانمار علیه مسلمانان روهینگیا گردیده است. در هر حال، لازم است تا سازمان ملل متحد، به عنوان سازمانی که رهبری حمایت از صلح جهانی را به عهده دارد، هر چه زودتر نقش محوری خود را در قبال

حمایت از مسلمانان روهینگیا ایفا کند و با همراهی جامعه بین‌المللی جهت جلوگیری از ارتکاب نسل‌زدایی علیه مسلمانان میانمار و مجازات عاملین آن طبق سازوکار حقوق بین‌الملل کیفری اقدام نماید.

مقررات رُم نقض حقوق انسانی را بعنوان جرم ضد انسانی بیان می‌کند: قتل، نابودی، اسارت، اخراج از کشور یا تبعید، حبس بخاطر نقض اصول قانون بین‌المللی، شکنجه، خشونت جنسی، ظلم و ستم از هر گروه یا مجموعه‌ی قابل شناسایی، ناپدید شدن اجباری، نظام آپارتاید، اقدامات ضد انسانی دیگر که بطور عمدی منجر به آسیب یا جراحات جدی به بدن، ذهن یا سلامت فیزیکی فرد می‌شوند. برای ICC تعیین اینکه آیا چنین نقض‌هایی نشان‌دهنده جرم ضد انسانی است یا خیر، باید سه عامل مشترک مطرح شوند: (شریعت باقری، ۱۳۸۷، ۱۷-۴۵) در ابتدا، اقدامات منع شده (حملات) که پس از هدف‌گیری گروه‌های نظامی اتفاق می‌افتد می‌تواند پاسخگوی چهار نتیجه باشد، همانطور که در حال حاضر هیچ اختلاف نظامی بین نیروهای نظامی قومی و ارتش برمه در ایالت چینی وجود ندارد. با در نظر گرفتن شواهد کم‌درمورد اختلافات نظامی و تعداد غیرنظامیانی که در حملات دولتی مورد آسیب شده‌اند، شواهد ما نشان می‌دهد که حملات بطور غیرقانونی غیرنظامیان را مورد هدف قرار می‌دادند.

اطلاعات ما به معنای اطلاع از حمله است، اما بررسی‌های بیشتر باید مجرم بودن فردی را مشخص کند. برای برآوردن عامل تعریف جرم ضد انسانی، متخطی باید در مورد میدان گسترده تر اقداماتش آگاه باشد و بداند که اقداماتش بخشی از حمله هستند. در تحقیقاتمان شاهد بروز تعداد مطلق و شواهد یک برنامه سیستماتیک از حملات بودیم که نشان می‌دهد افرادی که حملات ما را بر روی غیرنظامیان اجرا می‌کردند می‌دانستند که اقدامات بخشی از حملات بودند و اینکه اقدامات فردی بصورت جداگانه روی ندادند. تحقیقات ما عوامل خاص از قابلیت مجازات فردی مربوط به نیت متخطی را مطرح نمی‌کند. بنابراین، شواهد بیشتر از کمیسیون بررسی سازمان ملل یا بواسطه تحقیقات دیگر نشات می‌گیرد.

پیشنهادات:

به ملت‌های متحده:

- بواسطه مکانیزم‌های شورای حقوق بشر، شورای امنیت، مجلس شورای عمومی، یا دفتر دبیرکل، یک کمیسیون تحقیقاتی برای بررسی گزارشات حقوق انسانی و نقض قانون بشر در برمه تاسیس کنید.

به اعضای شورای بشر ملت‌های متحده:

- از بررسی‌های دوره‌ای برمه در ژانویه ۲۰۱۱ برای بحث و بررسی نقض حقوق بشر صورت گرفته توسط اختیارات در ایالت چینی استفاده کنید. توصیه‌هایی برای دولت ارائه دهید تا اطلاعات موجود در این گزارش را منعکس کند. اظهارات عمومی برای نقض حقوق بشر و کیفرناپذیری را مطرح کنید. - برای پاسخگویی در اظهارات رسمی و گزارشات شورای حقوق بشر فراخوانهایی را در نظر بگیرید.

به دولت ملتهای متحده: در زمینه ی ایجاد توافق در جامعه بین المللی برای حمایت از کمیسیون تحقیقاتی برای بررسی جرایم ضد انسانی و جرایم جنگی در برمه و مطبوعات کار کنید.

منابع:

فارسی:

- ۱- شریعت باقری، محمدجواد، ۱۳۸۷، حقوق کیفری بین المللی، تهران، انتشارات جنگل
- ۲- محمد نسل، غلامرضا، ۱۳۸۵، مجموعه مقررات دیوان بین المللی کیفری، تهران، نشر دادگستر
- ۳- مقامی، امیر، (۱۳۹۰)، «آموزه هایی از وکالت در آیین دادرسی کیفری بین المللی برای وکلای ایرانی»، 63، ا صفهان، مدرسه حقوق، خبرنامه کانون وکلای دادگستری اصفهان
- ۴- میرمحمدصادقی، حسین، ۱۳۸۸، دادگاه کیفری بین المللی، چهارم، تهران، دادگستر

Articles:

- ۱- Rome Statute of the International Criminal Court (۱۹۹۸), U.N. Doc. A/CONF.۱۸۳/۹, entered into force ۱ July ۲۰۰۲, ۲۱۸۷ UNTS ۹۰, [hereinafter Rome Statute] at art. ۷(۲) (g).
- ۲- Rome Statute, supra note ۱ at arts. ۷(۱) (a) [Murder], ۷(۱)(e) [Imprisonment or other severe deprivation of physical liberty in violation of fundamental rules of international law], ۷(۱)(g) [Torture], and ۷(۱)(k) [Other].
- ۳- Amnesty International (AI), 'Myanmar: The Institution of Torture', ASA ۱۶۲۴/۰۰ (December ۲۰۰۰) at ۱.
- ۴- Emergency Provisions Act [Burma Act ۱۷], (۹ March ۱۹۵۰) at Section ۵(j)
- ۵- Amnesty International (AI), 'Myanmar: Travesties of Justice – Continued Misuse of the Legal System', ASA ۱۶/۲۹/۲۰۰۵. In March ۲۰۰۹,
- ۶- Executions, Philip Alston: Addendum – Summary of Cases Transmitted to Government and

Replies

- ۷- Bangladesh testimonies on marriage restrictions, supra note ۴۶; Lewa, The Arakan Project (Document MR-۰۱), *ibid.* Document MR-۰۲, *ibid*; National Coalition Government of the Union of Burma, *Burma Human Rights Yearbook* (۲۰۰۸)
- ۸- Human Rights Council, ‘Report of the Special Rapporteur on the Situation of Human Rights in Myanmar, Paulo Sergio Pinero’, UN Doc. A/HRC/۴/۱۴ (۲۰۰۷) at paras. ۴۸ and ۵۰.
- ۹- Bangladesh testimonies, supra note ۲۲: M۱-B-۴. See also, Amnesty International (AI), ‘Union of Myanmar (Burma) – Human Rights Violations against Muslims in the Rakhine (Arakan) State’, ASA ۱۶/۰۶/۹۲ at ۱۵
- ۱۰- Interim Report of the Special Rapporteur on the Situation of Human Rights in Myanmar, Yozo Yokota’, UN Doc. A/۴۹/۵۹۴ (۱۹۹۴) at ۶: ‘Many other similar situations include allegations of such severe torture that the victims died as a result’.
- ۱۱- Irish Centre for Human Rights, Bangladesh Fact-Finding Mission ۲۰۰۹, testimonies [hereinafter Bangladesh testimonies]: M۲۷-B-۱
- ۱۲- C. Lewa, The Arakan Project, ‘Issues to be Raised concerning the Situation of Stateless Rohingya Women in Myanmar (Burma): Submission to the Committee on the Elimination of Discrimination against Women (CEDAW)’ (۲۰۰۸)
- ۱۳- Combined second and third periodic reports of States parties, Myanmar’, UN Doc. CEDAW/C/MMR/۳ (۲۰۰۷) at para. ۶۹, ۱۹۰; Bellak, *ibid*, at ۲۳۸-۲۳۹
- ۱۴- National Coalition Government of the Union of Burma (NCGUB), *Burma Human Rights Yearbook 2008* (۲۰۰۹)
- ۱۵- Commission on Human Rights, ‘Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions: Report by the Special
- ۱۶- Rapporteur, Mr Bacre Waly Ndiaye, submitted pursuant to Commission on Human Rights Resolution ۱۹۹۲/۷۲’, UN Doc. E/CN.۴/۱۹۹۳/۴۶ (۱۹۹۲) at para. ۴۳۲